

a betonPASI

iszd BETON

NOVEMBER 11. Holnap lesz a tizenötödik születésnapom. Egy mesés szigeten vagyunk, azt hiszem, a Maldív-szigeteken, tegnap érkeztünk ide hármasban Mamuccal és Apcival. Holiday Inn, 819-es szoba. Amúgy Berlinben lakunk, csak Mamuc és Apci most nászúton vannak, múlt hétvégén házasodtak össze. A tengerpart szép, de a szállodai szoba rohadt kicsi, de azért örülök, jó itt, jobb, mint Berlinben, ahol már október eleje óta tök szürke és uncsi volt minden. Fürdőruhában vagyok. Otthon nem tudtak hova tenni, se nagyszülők, se szitter, úgyhogy elhoztak engem is a nászútra. Tíz óra van, már nyolc körül kilógtam a szobából, reggeliztem a svédasztalról, azóta itt a pingpongasztalnál várom, hát ha jön valaki, és tudunk játszani. Mondjuk nem annyira kilógás ez, a szaharinpofák egyáltalán nem bánják, arra csázkálok, amerre akarok. Mamuct és Apcit hívom szaharinpofáknak. A pótágy meg amúgy is rohadt kicsi, akkor is folyton felébrednék rajta, ha Apci nem horkolna állandóan. És nyitókártya is csak egy járt a szobához, folyton kommandózni kell.

Mamucnak szép tetoválásai vannak, a helybeliek mindig jól megnézik. Mamuc hippipi. Az igazi neve Desdem, csak én hívom Mamucnak. Marco is le volt halva rajta, hogy Mamuc az anyám, azt mondta, a nővéremnek néz ki, de ekkor ásítást mímeltem, mert ezt túl sokszor hallottam már, ő meg elnevette magát. Marco az egyik helybeli, szénfeketére sült fagyjárás. Pontosabban nem is fagy, Mövenpick. A műszakja után, fél hét felé, mert akkor tolja be a hűtőt a zárható raktárba, néha úszkálunk együtt, folyton arról dumál, van egy öböl, ahol kézzel lehet halat fogni, de egyelőre még nem vitt el oda. Mindig a családjával kell lennie, úgyhogy legtöbbször hamar lelép.

Mondtam Marcónak, hogy szerintem a Mövenpick nem is fagy, hanem jégkrém, de nem értette a különbséget. Mondjuk nem tudtam két különböző szót használni, mindkétszer azt mondtam, „ice cream”, talán ebből adódott a nehézség.

– Nem itt főzitek – mondtam. – Ideszállítják ezekben a hosszúkás dobozokban, és te csak felbontod és beteszed a pultba.

– Igen – felelte. Nem rontottam el a kedvét. – És melyik a kedvenc fagyid? – kérdezte.

– Már mint Mövenpick? – akadékoskodtam.

CAITI ELEINTE jól bírja a fokozott közelséget, örül a szülők örömének, aztán az első hét végére besokall harmadik kerék szerepétől. Megkeseredik. Érik a szívátás, gondolja magában, de a szülők egy darabig ezt is nagyvonalúan, szeretettel viselik. Véletlenül mégis el fog mérgesedni a helyzet, gondolja magában Caiti, hiszen a szobalány sérelmére elkövetett bunkóság más megítélés alá esik a szülőknél, mint a saját sérelmeik, mert azokon automatikusan túllépnek.

Már órák óta a füzete fölött ücsörgött az ebédlőben, mikor látta, hogy megjönnek a szaharinpofák. Nem is egyszerűen kézen fogva jöttek, hanem egyenesen lóbálták az összekulcsolt kezüket a léptek ritmusára, mint az óvodások. Fülíg ért a szájuk.

– Minden út délre lejt – mondta Marco egyik délután.

A homokban heverésztek a fagyis kocsi mellett. Caiti szeme kitágult, aztán elnevette magát.

– Micsoda filozófus lettél hirtelen – felelte, de imponált neki Marco absztrakt fordulata.

Mamuc munkahelyének neve: El Condor Plaza. Ki is van írva neonnal a recepció fölél. Belépsz, ott egy ezüstszínű életnagyságú Michael Jackson-szobor. Michael Jackson ölben majom ül.

– Képzeld, otthon Mamuc egy tök kopasz fickó alkalmazottja – mondta Caiti Marcónak az öbölben.

Desdem főnöke valóban tarkopasz volt. Herr Condornak hívták. Desdem főleg azért csinált belőle viccet otthon, mert Herr Condor minduntalan a magánéletével traktálta. Valamiért megbízott benne. Mértani pontossággal minden harmadik este itta magát varacskosra. Aztán másnapos eufóriában belebegett az irodába, és egész délelőtt fénylő, rózsaszínű burokból úszkált az iratszekrény és a vezérigazgatói asztal között.

Ilyeneket mondott:

– Sajnos elzárkózó alkat vagyok. – Hümmögött, a homlokát összegyúrta, mint egy gombócba gyúrt pólót, aztán folytatta. – Kényelmetlenül érzem magam, ha bizonyos időszakokat kívül töltök a komfortzónámon. Például két percnél hosszabb időszakokat. Sebezhető vagyok.

Herr Condor ábrándosan nézett. Desdem hiába áhította, hogy bárcsak előle is el akarna zárkózni Condor. Pillantása segélykérően a recepció felé tévedt, de ott csak Michael Jackson ült egyedül. Jelenleg nem volt recepció a cégnél. Michael Jackson és a majmot leszámítva csak ketten ültek az egész irodában. Michael Jackson pedig nem segített.

– Apám öttől tizenkilenc éves koromig minden este rajzoltatott velem – folytatta a férfi.
– Szabad asszociáció. Ha! Nem szabad nem rajzolni. Kiképző terapeuta volt az öreg. Gyűlöltem. Háromszázhatvanöt rajz tizennégy éven át, plusz a szökőnapok. El tudja képzelni, hány rajz volt az? Mindet elrakta és katalogizálta.

Desdem csak lesett.

– Nagyságrendileg ötezer darab – felelte meg a saját kérdését Condor. – Képtelenség volt kiheverni. Amint megvolt az aznapi, az idő összetekeredett, hirtelen másnap lett, az öregem elém baszta a rajzlapot, és megint produkálnom kellett. *Insane!* – háborgott Condor. Ez volt az új szavajárása. Egy fiatal kollégától vette át.

Egyből feltűnt neki, hogy ez a szobalány nem a nyakába akasztva hordja a kártyát, hanem a gurulós kocsi szarvára teszi.

– Buenos días – motyogta, nem tudva, hogy a köszönéstől vagy a nem köszönéstől válik megjegyezhetőbbé. Jellegtelen vagyok, szürke vagyok – szuggerálta magára minden idegszállal. A szobalány rá sem nézett, egy stósz törülközővel bemasírozott a 804-es nyitott ajtaján.

Caiti fejében rögtön kész volt a terv. Odaugrott, elvette és gyorsan zsebre dugta a kártyát. Sarkon fordult, és megindult visszafelé a 819-hez. A kártya halk kattanással nyitotta az ajtót.

Belopózott a szobába, és nagyon dobogott a szíve. Apcit és Mamuct az előbb látta a kajaldában, más pedig nem lehet bent, mégis iszonyúan izgult. Felállt a kád szélére, megtámaszkodott a mosdókagyló peremén, és belekakált a falra szerelt szappantartóba. Sokat kellett kakálnia, még ki is púposodott az ovális porcelánból. Amikor végzett, lemászott, kitörölte a fenekét, a papírt lehúzta a vécén. Rögtön kijött, becsapta a szobaajtót, a kártyát visszatette a helyére, a szobalány húzós kocsijára.

– Minden reggel szakítani akarsz, és minden este odabújni valakihez – kezdett bele Herr Condor egy másik délelőtt.

Desdem nem értette, hogyan csinálja az öreg. Az órára nézett. 9.02 volt. Aznap beért pontosan az irodába, mondhatjuk, kivételesen. Ha nincs ott, ha történetesen csak otthon vagy kint az utcán vagy bárhol másutt képzeletben modellezné a helyzetet, azt gondolná, képtelenség, hogy Condor két perc alatt teljesen, száz százalékosan elvegye az életkedvét. Desdem befelé sóhajtott, kinézett lelke ablakain, de mindenfelé csak a főnöke szánalmaságát látta, és meg akart halni.

– Érzelmek nélkül színlelni, hogy fontos neked a partnered: kényelmetlen – áriázta Condor végeérhetetlenül. – De vajon nem kényelmetlenebb, ha elborítja az agyadat a kilátástalan baszhatnak, és nem tudsz másra figyelni?

Desdem úgy csinált, mint aki úgy csinál, mint aki... aztán ezt is abbahagyta.

– Közhelyes gondolatok voltak a fejemben – zsolozsmázta Condor. – Megláttam egy lányt pár méterrel arrébb. Megtetszett, megkívántam, aztán megláttam egy másikat, azt is megkívántam. A jobbakról mindig ugyanaz jutott eszembe. Ha párt láttam, elképzeltem, milyen unalmas dolgot mondhatnak éppen egymásnak. Nem tudtam eldönteni, zavarja-e őket, de azt tudtam, engem zavarna. A lányok anélkül tetszettek, amit épp mondanának, ha velem járnának. A testük hangulata egész máshová vezetett, mint amit a fejükbe képzeltem. Nem ők voltak felszínesek, hanem a szempontok, amikből figyeltem őket. Lehasadtak azok a testrészek, helyzetek, amik beindították a fantáziámat, de másból nem kértem volna velük kapcsolatban. Válogatós kisiskolás a menzán. Tudatában voltam, a metrón minden perc azzal telik, hogy egy nem létező kívánsággal kecsegtetem magam. Evidens, hogy jobban jártam, ha magam tiltom le a kezdeményezőkézséget, amit a fantáziák gerjesztenek, de az öncenzúrának is megvan a maga hangulata, márpedig ezt is untam.

Condor telefonja pluttant egyet. Desdemben egy pillanatra remény ébredt, hogy Condor a kijelzőre fog pillantani, és berekeszti übergáz monológját. A remény a pillanatok hullámán sodródott el.

– Eszembe jutott, milyen szánalmasnak éreztem a kedves beszélgetést, amit pár órája halottam – káromta Condor. – Ötvenes faszi ment oda ötven pluszos nőhöz. Kedvesen, kulturáltan járták körül a lehetőséget, hogy akár itt is lehet ismerkedni. Mégis: helyettük karmoltam az arcbőröm. Egyikük helyében se vállaltam volna be a másikat. Túl finnyás vagyok? De akkor hogy lehet, hogy a harmincöt alatti korcsoportból meg ötből hármat el tudnék intézni?

Desdem próbált úgy nézni Condorra, mintha az ablakon nézne ki.

– A szorongás milyen testi érzet? Száraz, őrlő, belülről nyüstöl, karistol – vonította a férfi segélykérőn.

APCI ÉS MAMUC egy bedrogozott esküvőn ismerkedtek meg, a neten találtam róla egy felvételt valami obskurus blogon. Mármint rögtön menyasszony és vőlegényként voltak jelen, ahogy az idei esküvőjükön is, amire kevéssel a Maldív-szigeteki nászút előtt került sor. Aztán kiderült, az az első nem igazi esküvő volt, csak forgatás vagy divatfotózás.

Az öbölben meséltem Marcónak erről a régi videóról, mikor végre elvitt oda. Halat nem fogtunk, se kézzel, se máshogy.

– Mamuc és Apci nem tudják, hogy megtaláltam azt a klipet – mondtam. – De azt tudniuk kell, hogy fent van a neten. Tizenhét éve készült, két évvel a születésem előtt.

– Kíváncsi vagyok – vigyorgott Marco.

– Nagyon furán néznek ki. Mondom, akkoriban mindketten modellek voltak, és azon a videón egy fiatal párt alakítanak. Előtte nem is ismerték egymást. Ezt Condortól tudom.

– Tudom, mesélted, az az öreg faszi, aki Michael Jackson-szobrot tart az irodájában.

– Igen, de amikor megvette, Michael Jackson még élt. Szóval nem ilyen perverz vagy blaszfém, vagy ilyesmi... illetve perverz az öreg, de nem emiatt. Szóval a videót Formenterán vették fel, és Mamuc meg Apci az eskü szövege helyett csak azt ismételték: robotmajom vagyok... robotmajom vagyok... ilyen fáhangon. Nagyon szépen ki vannak festve, hippi göncökben, persze nem sok ruha van rajtuk, iszonyú szexi mind a kettő, és totál ki-fejezéstelen arcot vágnak.

Elnevettem magam. Marco is nevetett.

– Robotmajom vagyok – brekegtük fahangon, kórusban.

– Tavalgy egyszer bementem sul után Mamuchoz az irodába, de nem volt ott. Condor azt mondta, céges bulit tartottak már délelőtt tizenegyedtől, és Mamuc elcsapta a hasát valami fura kajával meg pezsgővel meg nyilván droggal. Lényeg, hogy már nem volt ott. És ez a Condor nagyon szószátyár fickó, és valahogy eszébe jutott ez a videó. Mondtam neki, hogy már láttam, mert tényleg nem sokkal előtte találtam meg a neten, és mekkora poén. Persze Condor is ott volt azon a bulin, amikor felvették, és elmesélte, hogy mindenki gombázott meg elesdézett, de még valami harmadik motyót beletettek a bőléba is, most elfelejtettem, mit, és mindenki ivott belőle, és aztán másnap senki nem emlékezett az egész videóra. Arra se, hogy már felvették. Amikor megnézték a kamerában levő kazettát, az egész csapat úgy nézte, akkor látták először. Pedig előző nap ők csinálták. Ilyen buli volt.

– Durva – mondta Marco.

– Condor egész belelkesült, hogy én is láttam. Azt mondta: „Sajnos én nem szereplek rajta”, de megígérte, hogy nem szól Mamucnak. Maradjon a mi titkunk.

Miután befejeztem a sztorit, Marcónak nemsokára mennie kellett, úgyhogy visszaűsz-tunk a hotelhez.

EGÉSZ NAP várta a hatást. A gerillakula elhelyezése után a parton kószált, leült Marcótól, a fagyiarustól nem messze, a sétány szélére, olvasott és a lábát lógázta. Ebédkor nem látta Apciekat, a hosszú délutánban időnként el is feledkezett az időzített bombáról, ami előbb-utóbb úgyis robbanni fog. Este, amikor a makulátlan fürdőszobában mosta a fogát, több verziót is végigfuttatott az agyában, de csak egy tűnt járhatónak. A szobalány biztos kikotorta a fekáliát a porcelán szappantartóból, és alaposan letakarította a helyét. De miért nem tett panaszt?

Caiti már kezdett lemondani róla (a kuláról, a szobalányról, a külső valóságról, annak teljes terjedelmében), és elkönnyelte, hogy mindez nem létezik. Vagy ellenkezőleg: ha mindez igenis létezik, akkor viszont ő nem létezik. Utóbbi esetben pedig érthető, hogy a külvilág tobzódik a teljes közönyben. Kinyitotta a fűzetét. Az első oldalon egyetlen mondat állt, a formenterei robotesküvő-videót dokumentáló blogról másolta ide: „A ceremónia és az emlékek gondos, előre eltervezett törlése a kihívás, mert a kettő elvileg üti egymást, gyakorlatilag mégis sikerülhet megvalósítani.”

A patron másnap, reggeli után aktiválódott. – Elnézést, Senor Möttling – szólította meg Apcit a concierge, amikor a svédasztalos reggelitől vonultak a part felé. Hármásban voltak, mert kivételesen együtt jöttek le enni, utólag rekonstruálhatatlan, pontosan miért, talán tudat alatti drámai érzékük nyilvánult meg a döntésben.

Nem hallották, a köpcös, kissé túlsúlyos maldív concierge mit mond Apcinak. A lifttől nem messze ácsingóztak Mamuccal, nem beszélgettek, csak bambultak. Caiti érezte, hascsikarásszerű, kellemetlen izgalom vesz rajta erőt.

Apci nemsokára valóban lila arccal indult meg feljűk.

– Mi az, Batu? – kérdezte Mamuc tágra nyílt szemmel.

– Majd kint elmondom – hörögte Apci homlokráncolva.

MAMUC MENT közében, ügyeltem, hogy a másik oldalán maradjak. Nem tudtam, mit vált ki Apciból a sokk, mert volt, hogy éveken át se jött ki a sodrából. Kiszámíthatatlan reakciót prognosztizáltam, nem tudtam jobban leszűkíteni, hogy mit várhatok.

Berta Ádám (1974): Budapesten él, egy novelláskötete és egy regénye jelent meg a Kalligramnál: *Egon nem fáradt* (2012), *Miki nem finnyás* (2015). 17 új novellát tartalmazó könyve *Baleset az építkezésen* címmel jelenik meg a könyvfesztiválra.